

nikoli soudně, nýbrž politickou okresní správou. Tím by sice trestnost soudní dle zákona lichevního nebyla vyloučena. Než musily by přistoupiti okolnosti, které, přesahující rámec, předpokládaný v uvedených paragrafech cit. zákona, spadaly by již pod pojem pouštění se do pletich. Toho soud zrušovací v jednání obžalované neshledává. Soud nalézací poukazoval k tomu, že byt měl býti postoupen postranně, nedovoleně, že bylo pokoutně, protizákonně obchodováno s nábytkem a zařízením bytu za současného postupu bytu. Nehledě k tomu, že přímý odprodej nábytku z bytu, jehož se uživatel vzdává, novému nájemníku nelze dobře nazývat obchodováním s nábytkem, není na odprodeji takovém v tomto případě nic postranného, pokoutního nebo podloudného. Také postup bytu z pronajímatele na nájemníka není takovým. Arci bylo jednání obžalované za zjištěných okolností zakázáno, ale tato povaha činu postižena je právě již ustanovením § 29. zák. shora uvedeného a nezakládá sama o sobě též skutkové podstaty pletich. Pokud jde tedy o nábytek, dopustila se ovšem obžalovaná přečinu přímého předražování, jímž též byla uznána vinnou, k tomuto činu jejímu však nepřistupuje nic, co by sáhlo za odsouzením tím již postižené ohrožení zájmů bezprostředního nabyvatele nábytku a odůvodňovalo použití § 11 čís. 4 zákona o trestání válečné lichvy. Co pak se týče postoupení bytu, dlužno uvážit i to, že, pokud není tu místa pro podřadění činu pod § 8 cit. zákona, nelze na postoupení, to jest pronájem nebo podpronájem bytu vůbec použít trestních ustanovení zákona o trestání válečné lichvy, poněvadž schází podmínka § 1 tohoto zákona. Byt jako takový není věc movitá a užívací právo, o něž tu vlastně jde a jež se za nájemné přenáší na nájemníka, aby se po uplynutí doby nájemní zase vrátilo na pronajímatele, nelze rovněž podřaditi pod pojem předmětů potřeby jakožto věcí movitých, sloužících přímo nebo nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Není se tedy ani třeba obíratí otázkou způsobilosti jednání obžalované, stupňovati cenu předmětu potřeby. Co do odsouzení pro přečin dle § 11 čís. 4 zák. o trestání válečné lichvy bylo proto zmateční stížnosti vyhověti.

◀ Čís. 454.

Nedopatřením obhájce kanceláře nelze ospravedlniti návrh na navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty.

(Rozh. ze dne 24. května 1921, Kr I 491/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání žádost obžalovaného za navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k opovědění zmateční stížnosti do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chebu ze dne 10. března 1921.

Důvody:

Dle § 364 čís. 1 tr. ř. může obžalovaný, zmeškav lhůtu k opovědění zmateční stížnosti proti rozsudku, domáhati se navrácení v předešlý stav jen tehdy, když prokáže, že neodvratná překážka bez jeho nebo jeho obhájce zavinění mu nemožným učinila lhůtu dodržeti. Této podmínky zde

není. Obžalovaný omlouvá se tím, že zástupce jeho obhájce zcela správně nejen v kancelářském diariu dal poznamenati, by byla zmateční stížnost do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 10. března 1921 ohlášena, nýbrž že i toto podání ihned nadiktoval, a že jen omylem, pokud se týče nedopatřením kancelářské úřednice bylo v podání uvedeno místo diktovaných slov »zmateční stížnost« slovo »odvolání«, a že při tom pro nával práce jen výjimečně bylo signování podání samotnou kanceláří předsevzato a podání, obsahující ohlášení odvolání, bylo kanceláří, aniž by bylo bývalo obhájci, pokud se týče zástupci předloženo, na soud vypraveno, tak že omyl v označení podání došel ku vědomosti obhájce teprve dne 9. dubna 1921 při studování spisů, a za těchto okolností že nestíhá žádné zavinění ani obžalovaného ani jeho obhájce na opožděném a teprve dne 12. dubna 1921 se stavším ohlášení zmateční stížnosti. Uváží-li se však, že obhájce, ačkoliv po rozumu § 1299 obč. zák. a § 9 zák. ze dne 6. července 1868 č. 96 ř. zák. (adv. řádu) povinen byl a to pod vlastní zodpovědností o to se postarati, by opravný prostředek byl řádně označen a v čas podán, a že, ačkoliv za případné opomenutí, zavinění i za průtah svého úřednictva odpověden jest, jakmile jen s to byl, aby buď sám opravný prostředek řádně označil, nebo jeho nesprávnému pojmenování řádným dozorem nad kanceláří předešel, potřebné péče a pozornosti opravnému prostředku nevěnoval a signování soudních podání kanceláří byt i při návalu práce trpěl a o správné a přesné vykonání svého příkazu se nestaral, nelze v tomto případě za okolností právě vylíčených a obhájcem zaviněných v tom, že úřednice obhájcovy opravný prostředek nesprávně označila a kancelář jeho sama signovala, spatřovati obhájcem nezaviněnou, neodvratnou překážku včasné a správné opovědi opravného prostředku a proto není zde předpokladu § 364 čís. 1 tr. ř. Následkem toho byla žádost jako neodůvodněná zamítnuta.

Čís. 455.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Jednání, jinak pletichářské, nepozbývá povahy pletich již tím, že se jím projevuje v obchodním životě neobvyklá úsluha neb ochota vůči osobě, jež jest s pachatelem v obchodním spojení.

Pokud lze použití odborných vědomostí přisedících lichevního soudu.

(Rozh. ze dne 28. května 1921, Kr I 830/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Ml. Boleslavi ze dne 20. října 1920, jímž byli obžalovaní A. a P. sprostěni dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a pro přečin dle § 7 téhož zákona, rozsudek napadený zrušil a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem zjištěný skutkový děj záleží v podstatě v tom, že obžalovaný P., který je stavitelem, z asi 10 vagonů cementu, dodaných mu v lednu 1920 firmou B. v ceně po 45 K za 1 q, přenechal druhému obžalo-